

Smrť kozy

Napísal Rastislav Doboš

Streda, 25 November 2009 00:32 - Posledná úprava Štvrtok, 02 Máj 2013 19:58

>From: redakcia <redakcia@bestofliterature.com>

>To: „Ja“ <jarik@bestofliterature.com>

>Cc: Janko<janko@bestofliterature.com>

>Cc: Gaspar<gaspar@bestofliterature.com>

>Cc: redakcia <redakcia@bestofliterature.com>

>Subject: Koza je konecne rozptylena

>Date: 14. 09. 2002 12:21

Pani inžinieri!

Smrť kozy

Napísal Rastislav Doboš

Streda, 25 November 2009 00:32 - Posledná úprava Štvrtok, 02 Máj 2013 19:58

strasne ma to pisanie otravuje. strivil som na tom cele mesiace po nociach, cez vikendy som ani nevytiahol nos z domu. to je zivot!

uz som neveril, ze Smrť kozy sa da vobec dopisat.

>Attachment

Rastislav Doboš

□

SMRŤ KOZY

... pretože ak tento svet niekto vymyslel,

tak iba s týmto úmyslom ...

□

Pršalo. Svetlo padalo zo striech. Lenivý, nekonečný náhrdelník. Bršlík sa na kríži triasol ako opité mača. "Človek nie je určený na smrť, ale na život," chripel. Pískajúca mašina. Nemalo zmysel viac to predlžovať. Poručil dušu Bohu. Išlo mu to rovnako dobre ako všetkým bytostiam pred ním, až na jednu maličkosť. Jeho smrť dávali najvýznamnejšie spravodajské spoločnosti v priamom prenose. Kamil Bršlík mal jednoducho z neba šťastie, že bolo tretie tisícročie po Kristovi, keď si časť ľudí ešte stále myslela, že v Afrike žijú černosi na stromoch ako opice, a druhá časť zatiaľ súložila cez počítače popod Atlantik. Teda, aspoň donedávna.

Aj tí vyzerali ako opice. Ale luxusné.

"Tie slová neboli v scenári," mračil sa Ted Turner. Ešte stále iskričky luxusu. "Mal povedať: Eli, Eli, lama sabachthani?" Ale celkovo prevládala spokojnosť.

Pod krížom vo vozíčku vetchá starénka. Voňala čaj zo zvláštnej kvetovanej šálky. "Bože," pomyslela si. "Prečo mi berieš syna? Ved' pre teba je ešte menej ako chrúst!" Bršlík tam stále visel. Vyšší od všetkých o výšku kríža. Kamery zhasli.

Kamery zhasli. Bolo to kdesi na bielej dedinskej ceste tiahnucej sa medzi Novou Dubnicou a Kolačínom. Okolité stráne posypané ľuďmi ako prezretými strapcami hrozna. Vyzeralo to, akoby tu boli všetci, čo zostali. Pre kameramanov a režisérov takmer nebolo vidno na Bršlíka. Najbližšie pri ňom, pod krížom ako svet, posedával Ted Turner. Z dlhej chvíle lúskal malé sušené opičie hlávky. Bolo jasné, že pred Apokalypsou si mohol na počkanie kúpiť celé nebo. Ak by sa mu chcelo. Ak by mu to vôbec zišlo na um. Ak mu už náhodou nepatrilo.

Smrť kozy

Napísal Rastislav Doboš

Streda, 25 November 2009 00:32 - Posledná úprava Štvrtok, 02 Máj 2013 19:58

Váhou svojej osobnosti prispel k čarovnej atmosfére tejto skvelej udalosti. "Najmilšie obdobie v dejinách ľudstva pravdepodobne skončilo. Ďakujeme Bohu za tento neporušený flak zeme v srdci bývalej Európy a dúfame, že naše vysielanie zachytia ešte aj iné živé bytosti na tejto planéte. Aj keď nádej zomiera." Turner sa nahol sa k Bršlíkovi. "Ježiško bol pekný fiškus," šepol. "A mal čosi za lubom. A ľudstvo z toho žilo cez 2000 rokov. A odteraz bude žiť z teba, lebo ja mám za lubom iba to." Pokynul bradou. Režiséri ako strunky. "Z hľadiska histórie Všehomíra sú tie tisícky rokov viac menej bezvýznamné, ale my sme už v stave, keď je nám dobrá každá hodina." Všetky kamery naňho. "Ľudstvo potrebuje svojho Krista!" kričal do megafónu. "A tu ho má!" Na dav sa zniesli tony tričiek s obrázkami.

Symbolizovali súmrak konzumných kokotkov alebo hocičoho iného. Režiséri pomalými pokynmi prstov dirigovali bandu ohňostrojníkov. Do vzduchu vyletela salva výbušníc. Všetko zbelelo. Boh zhora pridol zopár prďúšnikov. To bolo akože božie znamenie. "Takže na lodi je ešte stále zábava?" Dav šalel. Fotoaparáty, kamery. Ale aj Bil Gates sa činil. Prišiel čas prihriať si polievočku. Spustil všetky počítače, čo zostali a robil z divadla na zemi peknú kreslenú rozprávočku. Na nebesiach. "Áno!" rozdrapoval sa Bil do megamegafónu ako megatitan. "Vytvoríme novú spoločnosť. Novú virtuálnu spoločnosť. Len pozdvihnite svoj zrak k nebesiam. Kol'ká to nádhera!" A vyplazil jazyk na Teda. Ale ten sa len tak ľahko nedal. "Krucifix, predsa tu nebudeme pozeráť rozprávky. Tu je realita!" A buchol Bršlíka po hlave. Trňová koruna sa zaryla hlbšie do čela. Pramienok krvi.

"Každý si vyberie, čo chce!" kričal Bil. Teraz bol cez celé meganebo. Dal si šašovský nos a všeličo iné. Kreslená sranda. Moje impérium je najdokonalejšie na svete. Lebo je presne také, aké ho kto chce mať."

"Do riti!" reval Turner. "Preč s tým pajácom!" Najradšej by bol rozdrapil celé nebo. Zdalo sa, že ťahá za kratší koniec. To, čo bolo na nebi, sa vôbec nedalo porovnať s tým, čo bolo na zemi.

Smrť kozy

Napísal Rastislav Doboš

Streda, 25 November 2009 00:32 - Posledná úprava Štvrtok, 02 Máj 2013 19:58

"A to som si vždy myslel, že keď budem slávny, tak to nebude mať dlhé trvanie pre môj prisprostastý úsmev." Kamil Bršlík sa usmial. Kolená prisprostasto podlomené. "Bolesť musíš dať preč," drmolil cez stisnuté zuby. Stále syrový úsmev. "A čo je preč, to nie je! A čo nie je, to nejestvuje."

Na scénu vystúpil Michael Jackson. Tvár si dal umelú. Čiernu. Aj parochňu s kučeravými vlasmi. Sám mohol byť čiernym Kristom. Bol krásny až strach. Pohol zadkom a vpredu si pohladil erotomotorček. Dav upadol do mdlôb. Zaraz bolo po vystúpení. Ešte zopár kreslených otázok na nebi. "Všetci sme vo svojej podstate kurvy," odpovedal Jackson. "Všetci. Ide o to, ako sa s tým vyrovnáme." Zotrel si silikónovú slzičku. "Prečo mne nenapadlo, aby som bol Kristus? Zveria to takémuto ťuťmákovi!"

"Ach, Michael!" Dav naďalej nad očakávanie dobre hral svoju úlohu.

"Detaily! Veľké detaily! Kolená!" vrieskali režiséri. Bršlík rozpriahol ruky. "Ja som vzkriesenie. Ja som kreslený život. A ten, kto verí vo mňa, nezomrie naveky!" A masy povstali a modlili sa. Pomrvené strapce hrozna. A vytekalo víno. A iné zázraky. A výbušníky.

V tej chvíli mnohí umierajúci prosili svojho Pána, aby ich pri živote zachovať ráčil. Pán ich pri živote zachoval alebo nezachoval. Ako sa mu chcelo. Bolo to nanajvýš spravodlivé. A bola to zrejme jediná spravodlivosť na planéte Zem. V slnečnej sústave. Vo všehomíre.

Podobne tomu bolo aj na iných planétach. Lebo Boh, ako vraví Boh, je len jeden. Tridafor Clemark z Burske by vám o tom mohol dlhé hodiny a roky rozprávať svoje.

Kristus si po vystúpení na nebesia sadol pod strom. Ešte sa trochu triasol. Bol vzrušený. Potom hral s Otcom kolky. Otec vždy hral kolky. Kristus prehral. Pretože Boh, ako vraví Boh, nemôže prehrať.

"Ľudstvo určite potrebuje svojho Krista. Z dôvodov, ktoré sú mi cudzie. Ale aj Boh ho potrebuje. Aby mal s kým hrať kolky. To je všetko."

Smrť kozy

Napísal Rastislav Doboš

Streda, 25 November 2009 00:32 - Posledná úprava Štvrtok, 02 Máj 2013 19:58

"Teraz konečne spravím niečo pre ľudí. Vykúpim ich z hriechov," povedal Kristus. Masíroval si stehná. Svalovica z postávania na kríži. "A treba im ukázať, že som vstal z mŕtvych." Chcel sa dať čím skôr do práce.

"Teraz budeme hrať kolky," povedal Boh. Nerád sa opakoval.

Nerád sa opakoval. Ale aj tak mu nič iné nezostávalo. Hádzal kreslený hrach na kreslenú zelenú stenu. Bršlík vysedával na okraji stanového tábora a bezcieľne opakoval: "Milovať budeš svojho Pána!" A o chvíľu: "Milovať budeš svojho Pána!" Na bielej dedinskej ceste sa už teraz zhromažďovali tisíce ľudí, hoci do ohlasovaného ukrižovania Mesiáša zostávalo ešte niekoľko dní. Bršlík rozpriahol ruky ku zvyšku ľudstva. Cítil, že nastala tá chvíľa. "A teraz vám vyrozprávam apokalyptickú víziu z nedávnej minulosti, keď ste definitívne opustili svojho Pána, po strašnom ničivom ohni, keď ostatnú krajinu zahalil čierny dym. Volá sa Súmraček chrústov."

Dav si posadal a počúval svojho učiteľa.

Muž vošiel do vývarovne. Hneď od dverí dlhé rady stolov. Tak natesno, že je takmer nemožné pomedzi ne prejsť. Všade hladní ľudia a klepot. Neutíchajúci neznesiteľný klepot hliníkových lyžičiek o zakyckané ešusy.

Otočil sa na chlapíka v bielom šate so snehobiелou kuchárskou čapicou. Hlavu nakrivo, akoby sa mu mala každú chvíľku skotúľať z krku. Čistý a úhľadný. Z iného sveta.

„Nový?“ spýtal sa kuchár a spiklenecky žmurkol.

Muž prikývol. Kuchár ho pretlačil pomedzi stoly, až prešli za záves, odkiaľ prenikali špinavé vône a para. Otvoril sa mu pohľad na obrovskú sálu, akoby mohutné horské údolie pokryté modrými jazierkami. Masívne niklované kade plné vriacej vody. Obrie naberačky ledabolo

rozhodené po okrajoch. Kuchár kývol smerom k nim a vrátil sa za záves.

,Voda,' mrmlal si muž. ,Ved' je to iba voda.' Zrazu, kúsok pred sebou, asi tak dvesto metrov, zbadal kaďu s bublajúcou špinavohnedou tekutinou. Tackal sa k nej. Náhle ho predbehol iný vyhladovanec. Telo mu hrkotalo. Dorantaný vláčik. Dychčiac, hladné sliny mu vyprskovali ako vychrtlý gejzír, začal špekulovať s naberačkou. Pošmykol sa, zavrával na hladkom okraji, a kým mu muž stihol pomôcť, capol do polievky. Ako kosť a koža mucha. Chvíľu ho nebolo. Para sa pokojne vznášala k nebu. Vynorili sa vypúlené oči. Bez tváre. Zliezajúce ústa. Prevarený škrek.

Muž sa rozkričal: ,Pomôc!' Hned' sa všetci zbehli. Živo gestikulovali. Muž sa naklonil nad okraj vane a chcel variacemu sa pomôcť. Zaváhal. Kov bol klzký. Radšej si sadol. Podával mu naberačku. Zrazu cítil, ako ho vťahuje dnu. Prevarené oči sa ešte viac vypučili. Muž sa obzeral vôkol. Napäté ticho. Len občas cvengla lyžica o ešus. Dopredu sa predral kuchár. Chvalabohu, pomyslel si muž. Kuchár si posunul hlavu do čela. A muž zrazu cítil, ako ho niekto zozadu, úplne nenápadne, mimochodom, akoby sa dialo niečo úplne prirodzené, pomaličky postrkuje k bublajúcej kaďi. Aby si ani náhodou nič nevšimol, lebo to by mohlo do jeho duše vniesť nezvládnuteľné znepokojenie, ktoré by vlastne, ak sa človek pozrel po slávnostne napätých tvárach okolostojacich, ani nebolo vhodné.

Kristus dohovoril. Dav bol unesený. Rochtal. Aj Manon. To bolo všetko.

"To bolo všetko?" Gates sa skúmavo zahľadel na spolustolovníka. Turner nervózne preglgol štipku vína. "Ročník 2000 Châteauneuf du Pape vyšiel znamenite. Skvelé nohy."

"Preboha Ted, nemôžeš predsa tvrdiť, že to je všetko, čo ste vymysleli. Od Vojny v zálive si vlastnil najväčšiu spravodajskú spoločnosť civilizácie, a ty vyťahuješ z hrobu staré veci. Marxa, Lenina, Hitlera a čo ja viem ešte koho. Tým nás strašili staré matere. To už je preč!" Aj on labužnícky zamľaskal, pravda jeho hedonizmus bol značne hranatý. "Naozaj znamenitý ročník. Čo len bude ďalej, keď dopijeme všetky zásoby? Najvhodnejšie by bolo neprestať."

"Je to výpoveď o kulte osobnosti, aj keď spravodajsky skreslená," verklíkovoal Turner. Už sa mu nechcelo donekonečna opakovať to isté. Aj tak sa nádej na záchranu zmenšovala zo dňa na deň. Slová to asi nespasia, pomyslel si, ale nahlas pokračoval: "Dobrý dôvod, aby sme rozbili svet na lečo, sa vždy dobre nájde. Spomeň si na Busha a Putina. Ako Boh pľuvli na to, čo bude s touto planétkou. Ale oni nie sú spriaznení s Prozreteľnosťou. Tvária sa, akoby ľudské nešťastie, čo spôsobili, mohli prikryť dlaňou. Kde ale nájsť takú veľkú a milosrdnú ruku?" Gates bol už riadne otrávený. Vyvrátil oči a pozeral sa do vlastnej hlavy. Samé novinky. Všetkému veľmi dobre rozumel, len nevedel, či je to dobre. "Národ, ktorého najväčší problém je, s kým pichá ich prezident, sa jedného rána nesmie čudovať ničomu!" "Nezľahčuj!" Turner sa triasol od jedu. Nevzdával to. "Všetci sa vyvíjame. Aj ja, hoci som neustále za fakty na pulze dňa, teraz tvrdím, že iba história nám zabezpečí spätnú väzbu a dotyk budúcnosti. Musíme nájsť niečo, čo tieto zdecimované zvyšky civilizácie potiahne ďalej." Stlačil gombík. "Tak to aspoň dopozerať." Chlapec z garáže neochotne odložil pohár. "Aj tak sa už nedá nič vymyslieť. Peniaze nemajú cenu. Tie moje sa dajú akurát tak prehadzovať vidlami." Nalial si znova. "Ľudský život nemá cenu. Na to je škoda aj vidieť."

Mao Ce-Tung si dôstojne upravil uniformu. Čínsky fičúrsky strih. "Amerika je príliš prehnitá krajina, kde keby všetci mali toľko peňazí, koľko by chceli, tak by ich život prestal mať zmysel. O čo viac poteší životom ubité srdce pohľad na rozjasaný, aj keď ubiedený, ľud s mávačkami pred Bránou nebeského pokoja." Stalin si stroho zotrel kvapku vodky z bajúzov: "Myslím, že Boh sa chystal urobiť ten zázrak a investovať v Amerike. Berija tvrdí, že ktosi to už priznal v Ljubljanke. Ale," povzdychol si, "Berijovi sa nedá nič veriť. Tie baby a peniaze mu prerastajú cez hlavu. Mal nám zistiť, kde býva Boh. Veľmi by nám to uľahčilo život. On však len čučí spoza tých okuliarov ako škrečok, čo mu práve potiahli sýpku." Soros poťukal ukazovákom po výnosoch svojich hedge fondov. Zvláštna osôbka. Dáka gumená. Chcel povedať len toľkoto: "Vedel by som sa zapojiť, ale moje teórie sú neskutočne omylné. Mojm najväčším omylom je, že sa príliš vážne zaoberám peniazmi. Nieкто o ne príde a nieкто nie. Dôležitejšia vec ako peniaze sú pre mňa len väčšie peniaze." Mao Ce-Tung. Nefalšovaný odpor: "Zapredanec pekiel." Marx si šibalsky pohladil bradu. "Peniaze sú len formou, ktorou si objektívna realita dokáže ohodnotiť sama seba." Mal naviac, ale nechcel, aby ho hneď od začiatku ohovárali pre vrodený exhibicionizmus. Lenin sa postavil a nervózne sa prechádzal po miestnosti. Rýchly človek, plný energie. Ale tak trochu šuchták. "Súdruhovia, o objektívnej realite toho ešte natáram v živote viac než dosť. Musíme si uvedomiť, že poznanie samého seba je rekurzívne. Ako môžem zdôvodniť, že existujem, že vlastným národ?" "Národy!" skočil mu do reči Stalin. "Predsa len tak," pokračoval Lenin, "že existuje pôvodca tohto tvrdenia - a to som ja. Ja som formou poznania a sekne mi ako uliata. O tom, súdruhovia, niet pochýb. Dúfam!" Hodil bystré oči. Tvrdé oči. Každému to bolo jasné. Čaučesku vytrhol Stalinovi fľašu z ruky. "To je stopercentný špirit. Tým si umývam ruky vždy potom, ako sa zvitam s ľudom. Nedá sa piť. Ale, aby som nadviazal, na to, že vlastným národ, nepotrebujem žiadnu formu. Čo je pre mňa človek, len kus krvavého mäsa, ktoré aj tak povie, čo chcem počuť. Nakoniec." Hitler, taký malý hnusný chlapík. Mierne semišový. Vyšľachtená čistá rasa. "Mám na to jemnejšie metódy." Čaučesku: "Život je vôbec na srandu. Najmä cudzí." Havel, bol tam len náhodou: "Viete, som tu skôr náhodou. Som viac dramatik zviazaný s Prozreteľnosťou ako vlastník. Ale boli časy, keď som bol na tom tak zle, že som nemal ani ten zasraný kúšтик bieleho papierika. Nebolo na čo písať. Čo má potom

človečik robiť? Len prevratík pre druhých. Aj zbrane pre druhých. Som buržujko, lebo buržujkovia chceli pre seba len to najlepšie. Aj trochu viac. To je na tom to milé. A ostatní nech si majú toľko šťastia, koľko na nich prischne." Marx: "Presne o to ide. Vývoj sa jednoznačne uberá po špirále. Čo chcel Lenin? Tiež len trochu šťastia pre každého. Najmä pre svojich. Presne ako Kristus. A nezabúdajme, kresťanstvo sa na tom odpichlo. A stále si drží svojich nad hladinou a ostatným sa vyhráza súdnym dňom." Mečiar: "Ja som Mečiar." Lenin: "Súdružkovia, súdny deň je za dverami. Môžem to potvrdiť. Dôsledky známych vecí vytvárajú objektívnu realitu. Viem o tom svoje, keď som zomrel, môj národ naozaj za mnou plakal ako za Kristom. Ten, čo vtedy namaloval čierny štvorec na čiernom pozadí, dokonca tvrdil, že zomrel posledný Kristus na zemi." Stalin: "Toto nám ušlo. Ach, civilizácia, technológia," zasní sa. "Celú zem som chcel opásat káblami, aby som o každom prde mal hlásenie v Ljublanke. Čo sme sa o tom s Berijom pri stakančeku nasnívali za dlhých zimných večerov. Toto by sa potom určite nestalo! Nejakí maliarici si nebudú robiť, čo sa im zachce! Ešte som tu ja! Čo som od macochy? Aj moja mamička bola ako panenka Mária." A chlipol si zo špiritusu. "Ruský bojar vypije čokoľvek. Ale ja nie som Rus," striasol sa. Čaučesku: "Ak to takto pôjde ďalej, nebudem si mať v čom umývať ruky. To by bolo, keby tak Pilátovi vychľastali všetku vodu! Takto meniť dejiny," neveriacky krútil hlavou. Marx: "Aby som to spresnil, lebo Leninko je vo všetkom trošku hříf. Aj dôsledky neznámych vecí vytvárajú objektívnu realitu. Najmä tú s tým abstraktným podtónom." Lenin: "Súdruhovia, otvorili sa mi oči. Konečne som pochopil úlohu objektívnej reality v dejinách. Jednoducho, objektívna realita sa rýmuje. Stalin - Ladin. To vysvetľuje všetko. Dosiahol som stav absolútnej pravdy, čím absolútne negujem neveršovaný vývoj. História je množstvo nepravdepodobných vecí, ktoré sa určite stanú. A ja im konečne rozumiem. Napríklad antrax a Cyklón B. Žiadna zhoda." Hitler hnevľivo: "Figu borovú to vysvetľuje! Ako k tým rýmovačkám prídem ja alebo Čaučesku? Čo si tento neškodný starček milujúci svoju vlasť vytrpel! Aj jeho ctihodná manželka oddane milujúca Čaučeska. Ved' čo chcel? Len, aby ho súdil národ. A súd povedal. My sme národ! A hneď to mal za sebou. Taká smrť pre takého dobráka. Bolo to kruté. Aj so mnou. Samovražda nie je sranda. A toto všetko má upadnúť do zabudnutia, len preto, že máme teraz menejcenné mená? Čo už také výnimočné dokázal tento ruský medved'?" Stalin: "Ja nie som Rus." Čaučesku: "Niekoľko dní pred smrťou som prikázal, aby tí, čo nechcú zabíjať, boli zabití. Ale už bolo neskoro. Panebože, mať tak tento rozum vtedy!" Hitler: "To by som urobil iný luft v komínoch." Stalin: "V zásade s vami súhlasím. Vždy som tvrdil, že ruský národ potrebuje slzy a plač, ako ja vodku a šampanské." Chlipol si špiritusu. "Videli ste tie dve nové Berijove dvojičky, ako vajce vajcu, a aj tie smiešne účesy, akoby im na hlavách pristálo lietadlo. A aké sú vulgárne. Ako Berija. Ale ten vyzerá vulgárne, aj keď spí prikrýty desiatimi páperovými paplónmi. A to, že máte také prihlúple mená," priateľsky objal Hitlera a Čaučeska. Bajúzmi mu potrhávalo. "Na to sa vykašlite! Ja na vás nikdy nezabudnem." Mao Ce-Tung: "Nielen ruský národ potrebuje malý dvor a dlhý bič, ale ale aj prehnitý imperialistický americký národ. Američania sú zaslepení ropou. Ich vedomosti pri rozhodovaní o svete sa končia tým, že Číňania sú všetci v modrom, lebo raz videli kung-fu, kde boli všetci v modrom. A keby sa tento obraz mal zmeniť, radšej použijú svoju neomylnú a humánnu americkú silu, čo za dvadsaťštyri hodín premaľuje nielen celý svet, ale aj priľahlé okolie. Až po Burske." Ladin, fešák medzi teroristami: "Proti fanatizmu sa dá bojovať len fanatizmom. Keď nie je poruke alternatíva čistého dobra, volím čisté zlo. Pri Mohamedovi! Je to bezpečnejšie." Hitler: "To sa fakt nedá počúvať. Čo to tu vyskakujú za neárijské opice? Vráťte sa na stromy! Že som nenahnal celý svet do pecí! A mali by sme po problémoch!"

Marx: "Ja by som to povedal decentnejšie. Američania nevedia zabezpečiť pokračovanie. Už je dávno vidieť špičku špirály."

Turner to vypol a vyzývavo mrkol na Bila: "Nehovor, že to nie je inšpirujúce a varujúce." Dal si dúšok minerálky a starostlivo si upravil kravatu. Všade popol. Plúca mal čierne akoby prežil dvesto rokov v pekle. Gates lial do seba to skvelé víno. Už v ňom nebol ani kúsoček voľného miesta. "Väčšiu časť bytia budeme mŕtvi. Preto si myslím, že je pre nás najdôležitejšie, aby sme mali hroby vyložené niečím mäkkým s veselými motívmi." Turner nemal slov. Iba mávol rukou. Gates sa neovládne rozčertil. "Problém je, že vynášať tieto jednoznačné sudy, nie je jednoznačne bezpečné! Radšej si mohol zavolať kúzelníka. Aspoň by pobavil ľudí." A uchechtol sa. Turner zaťal päste, a hoci mal mladícke roky dávno za sebou, zrazil Gatesa zo stoličky. Držal ho na dlážke pod krkom: "Ty nemáš žiadne ideály! Cynika ako teba to nezabije! Hráme o stratu sebadôvery civilizácie a ver tomu, že je posledná!"

"Fňuky-mňuky!" Gatesovi v žilách koloval len znamenitý ročník. "Smrť je rýchla vec. Žiješ v takom zhone, že hocikedy za desať minút prežiješ aj štyri hodiny. Keď nemáš záchytné body, zrazu máš päťdesiat a život utopený v kýbli piva. Tých pár kompov, jeden ako druhý, ma nespasí. Nie som cynik, len sa bojím, že skapem a už nebude nič. Preto som taký, aký som."

"Síce nebude nič," povedal Copperfield. "Ale už sa nebudeš báť." Prepchal sa cez stenu. V poslednej dobe zásadne nechodil dvermi. Mnohí už tušili, že tento chlap vie poriadne iba jednu vec. Rozložiť a zložiť kedykoľvek a čokoľvek na ktoromkoľvek mieste zemegule. "Viete, je to úplne ľahké, používam len prienik štvorrozmerného priestoru do trojrozmerného. Rovnako ako Boh. Zvyšok sú rečičky. Cirkus. Odpútanie pozornosti. Základná kúzelnícka finta." Napil sa vína a víno sa z neho vylialo na dlážku. Copperfield aj dlážka zostali suchí, ostatní boli mokří. "To sú fóry," zavrčal Bil.

"Viete, zázraky sa nesmú opakovať príliš často, aby si ľudia na ne nezvykli." A prestrčil ruku cez stôl a vzápätí stôl cez seba. "Ľahké, nie? Aj vy sa môžete správať ako Boh, ak chcete, ale natrénujte si to najskôr na kreslených zvieratkách." A podstrčil im detskú omaľovanku. "Aj týmto nemým tvorom občas dobre padne nejaký ten zázrak. Ostatne, ktovie, ako sa na nás pozerajú tí zhora." Turner si to skúsil. Prešiel múrom, mrežami, stratil horu. Tie kreslené zvierence boli z toho pekne vyplieskané. Najmä ten fešácky ježko. "Čúraj vyčúraní," ulľavil si.

Smrť kozy

Napísal Rastislav Doboš

Streda, 25 November 2009 00:32 - Posledná úprava Štvrtok, 02 Máj 2013 19:58

"Čokoľvek, čo vám napadne," povzbudzoval Copperfield. "Čo je Boh? Len šarba a klam. Hulvátsky nátlak."

"Ja som to tušil!" vyhrkol Gates. "A vieš niečo poriadne? Premeniť popol na chleba?" Už mu v hlave rezonovala myšlienka o poslednom Kristovi na zemi. Keď to ľuďom vydržalo 2000 rokov pod jeho velením, prečo by to nemohol ešte nejaký ten piatok potiahnuť. "Od detstva som takými vecami očarený." Ale Ted nevedel kam mieri. 'Čo mi kockatý chlapec z garáže bude do toho trepať!'

Copperfield sa vzniesol do vzduchu. V jeho podaní lietanie vyzeralo ako prirodzený pohyb. "Nie som tu kvôli detským čačkám - mačkám," zasipel. Bez odozvy. "Keď nič, tak nič." A odletel. Mystérium sa nekonalo.

Zaklopal Kamil Bršlík. Nesmelý tridsaťtriročný mladík. Priezračná, takmer nebadateľná svätožiara. Z rúk sypal žeravé uhličky. Nehotový zázrak. A chodil po nich bosými nohami. Ešte stále nevedeli, čo s tým, ale bolo to symbolické. Zo spálenej intarzie sa dymilo. "Je to málo americké." Tedovi sa začalo iskriť v očiach. Už mu svitalo.

"Tu sme!" džavotal huf amerických turistov v intelektuálne vyfarbených tričkách s pestrými vrtuľkami a hrkálkami. "Postavíme sa, kde bude treba, len aby nás brali kamery." A hneď mali nacvičenú aj malú spartakiádu. Mávaci a mávačky so zástavkami. Ako by ich jedna mater mala.

Ladín sa vytrhol zo záberu. Mal zmysel pre jednoduché islamské nápady. "Na rite vám vytetujem pár slov z Koránu. Prečo toto Mohamed dopustil! Takúto zdegenerovanú civilizáciu. Jediné, čo viete povedať je: Zavri zobák a padaj! Ale zo Zeme sa ťažko padá!"

"Nevedia prekročiť svoj imperialistický tieň," povedal Mao Ce-Tung. "Ani Rimania to nezvládli. A tí mali tieň iných kvalít! Asi dozrel čas na výmenu rás."

Americkí turisti sa zaraz tvárili, že sú priatelia ľudu celého sveta. "Sme kultúrny národ a vy ostatní ste ožgrndoši. A niektorí dokonca žltí."

Aj Lenin si ešte chcel zahrať. Aspoň chvíľu na výslní. Videl, kam to smeruje. Varoval ich: "Cirkev vždy ohlupovala národ."

"Aj ja," vyhrkol Turner. "To bude prenos!" ZasnTimer sa.

"Vy, Američania, máte dve krásne vlastnosti. Máte peniaze a supernádherne vám z nich mrdolí. Našťastie. Lebo si nechcem predstaviť situáciu, že by ste pri tých peniazoch boli aj chytrí." povedal Bršlík a sypal z rukáva ďalšie uhlie. Chladlo. Možnosti boli obmedzené.

Hned' im bolo všetko jasné. "Urobíme si svojho Krista. Aj s novým krížom. Jeho zmŕtvychvstanie nás vykúpi. My naozaj máme tie prachy."

"My naozaj máme tie prachy." Z portmonky vytiahli zopár mincí. "Ale, čo sú peňažné znaky?" Bršlík si popravil kameň na rumovisku, aby sa mu lepšie sedelo. Zem, kde kedysi stáli krčmičky Novej Dubnice a kúpalisko, bola zuhoľnatená a posiatá mŕtvolami ako spálenými dubákmi. Ale aspoň bola celistvá. Z diaľky hučal oceán. Pijani objavili jedno rozborené skladisko alkoholu a vynášali fľaše. Predtým boli členmi tajného spoločenstva, ktoré vôľou riadilo svet. Na počiatku civilizácie sa nazývali alchymistami, teraz to boli pijani. Jedni zariad'ovali Challenger, druhí Černobyľ, ďalší stovky ostatných, drobných, zdanlivo náhodných vecí, ktoré bolo treba neustále premyslene usporadovať na diaľku a robiť z nich veci prirodzené. Raz na jednej strane opony, raz na druhej. Vyvažovať. Ako deti húpačku. Všetky skúsenosti, ktoré si odovzdávali z generácie na generáciu im našepkávali, že dobro raz vezme zlo lopatou po hlave. A táto Ariadnina nitka ich vždy neomylné previedla ponad drobné zakopnutia. Najmä, keď sa železná opona vyparila ako kreslená ranná hmla. Aj teraz vyzerali, že majú všetko pod kontrolou, od zapínania Slnka až po bzukot čmeliaka. Ako nedávno, keď ešte riadili bytie spod rieky Gangy. Ale ani tá už nebola. Boli neotrasiteľne vyrovnaní a primerane natrieskaní. "Vravia, že keď budeš mať dosť mincí, vieš ich premeniť na čistú vodu."

"Iba ak v obchode," vysmievala sa Manon.

"Keď budeme mať čistú vodu, začneme opäť." Mädlili si ruky. Ozývala sa v nich alchymistická krv. Neomylné hlavy im klesali na kolená. Boli na kolenách.

"Zmením!" A opäť sa o to pokúsil. Nevyšlo to. Nervózne pomykal svätožiarou. Rozosmutnil sa. Bol to ďalší z konečného radu dôkazov božej existencie. "Asi ich je málo. Alebo je v tom iný háčik."

"Jasné že je," uškrnul sa Boh zhora. "Zázraky sa nedejú. To je celý fígel'."

"O chvíľu sa to zmení," trval na svojom Bršlík. "Boh mi to pošepol." Zovrel peniaze v dlani. "Kto bude piť vodu, ktorú mu ja dám, nebude naveky žízniť." Pijani mu držali palce. Ale medzi apoštolmi už boli prví pochybovači. "Netvár sa ako jediný odborník na Boha." Vedľa Bršlíka si sadla Manon. Všetci prevracali fľaše, akoby to bola ich posledná veľká pitka pred koncom. "Božie gule melú pomaly." Podchvíľou úchytkom pozerali na Manonine ruky kmitajúce pod plachtou, Bršlíkove oči a zrýchlený dych. Drgali do seba: "Akoby sa ľudská ruka chvela v rytme ľudskej duše." Žmurkali na Bršlíka. "Nežmurkajte! Teraz sa potrebujem napapkať, kvôli pleti." Všetci boli radi, že im Manon zostala. "Si ako fontánka. Ty papuľka moja zlatá." A pohladila Bršlíka po briadkach. Na obecenstve sa jej zrazu niečo znepáčilo. "Beriete ma vážne len preto, že mám veľké nedôležité časti tela." Naozaj vyzerala ako klon Doly Busterovej. "Čo len bude s civilizáciou, ak všetci plastickí chirurgovia otrčili kopýtko?" strachovala sa. Popravila si neživé, slepými plieškovými vzorkami vybíjané kozy.

Bršlík si spôsobne zapol nohavice. A nádherne zopäl ruky. Ešte stále v ňom všetko vibrovalo. Aj pečienka plná alkoholu. "Človek je strašný truľko. Úplne iný ako ostatné zvierence všehomíra. Niet na svete takého tvora, ktorý by pre dve sekundy šťastia obetoval celý život."

Toto na pijanov nepôsobilo. Hádzali po sebe zátkami. "Kašľať na teba. Radšej budeme celý život nešťastní, ako len dve sekundy šťastní." Obracali fľaše vodky na ex. "Aspoň si viac užijeme. A preto pijeme."

"Veľké kozy, to je základ peknej postavy a dobrej nálady, chlapci," radila im Manon. "Keď sa dá, tak sa chce." A hneď odkiaľsi vypriadla plastického chirurga a dala im prirobiť riadne vemená.

Do jedného.

"My pijani sme vo všeobecnosti zábavní tupohlavci." A obetovali Bohu zopár kozích fliaš. Zmyslom ich obety bolo opiť Boha. A Boh sa nechal. Dnes už mal odrobené.

Manon sa zamerala na Bršlíka. Neustále sa jej niečo nepozdávalo. Chytila ho za podbradok. "Panebože, veď cvič aspoň bradou! Nikto ťa nenúti, aby si hýbal celým telom." A mykala ním ako nadržaná ryba. "Zmeň konečne tie mince na vodu! Musíš si veriť! Prečo si myslíš, že nie si boží syn? Všetci sme božie dietky!"

"Ale on dáva synov na kríž," bránil sa Bršlík. Najradšej by si s Manon niekam ľahol. Niekde nabok. Do ticha. A oddýchol si. Na jej kreslených prsiach. Ale nebolo kde. Oceán hučal stále zlovestnejšie.

"To bola kravina dať ho na kríž. To môže urobiť iba úplný fas. Počuješ, Pane Bože!" kričali do nebies a hádzali hore fľaše. Zopár sa ich zachytilo na nebeskej klenbe. "Minimálne pätnásť ľudí o tebe povedalo, že si trufo, aj s tým твоjím ukrižovaným."

"Dokelu," pomyslel si Boh. "Tak takýmto ľuďom patrí svet! Ale tento svet si môžu pokojne zobrať! Celý ako je. Lebo nestojí ani za trt." A spustil dážď, aby mohol v pokoji zozbierať fľaše. Boli zálohované.

"Prší a blýska sa," povedal Bršlík. "Nebo sa čertí. Nerobte hlúposti, ešte náhodou na tých rečiach o Bohu niečo je a potom nie sme hodní ani fajku močky!"

"My žijeme. Z ostatných je nebeská čamrva. A ak tam hore naozaj niekto je, môže nám vyfajčiť. Ale radšej, nech nám vyfajčí Manon," dohodli sa.

Zvrhávalo sa to. Bršlík sa postavil a rozpriahol ruky. "Všetko, čo robíte, aj čo ste robili, ma strašne irituje. Skaza nad skazu." Hovoril zmierlivo. "Ale ty robíš to isté, a ty si myslíš, že nás to

Smrť kozy

Napísal Rastislav Doboš

Streda, 25 November 2009 00:32 - Posledná úprava Štvrtok, 02 Máj 2013 19:58

neserie?" "Hovoríme tu o mne alebo o vás? Nemôžeme sa uchľastať k smrti! To by dokázal každý. Ešte máme nádej."

"Kuk, ty valibuk!" Manon ho opäť vyťahala za podbradok. Vážnosť chvíle bola narušená. "Zem, ktorá vás živila, vás pohltí. Živý popol ste a v mŕtvy popol sa obrátite." Manon sa mu vnorila do nohavíc. "Aký milý malý pechúrik." Bršlík zahováral: "Vyrozprávam vám biblický príbeh, zblúdené ovečky. Volá sa Smrť kozy." Niektorí zostali. Kvôli novinkám z biblie. Niektorí sa radšej išli akože utopiť. Oceán už bol na dohľad.

K domu sa prikradol v noci, aj s celou rodinou. Niekoľko dní tam špehoval spoza omladiny. Mal ho dobre obhliadnutý. Dúfal, že sa nemýli. Požiadali o nocľah. Domáci aj s domácou, tiež zarastení ako on. Dlhé vlasy, špinavé brady, podozrievavé divé oči. Do malej kôlne za domom s vybitými obrubami im nasypali seno. ‚Keby neboli v hre deti, tak vás odstrelím už pri ohrade,‘ zavrčala. Asi domáca. Nedalo sa dobre rozoznať, kto je on a kto ona.

Po všetkom tom strádaní, hotový palác. Naznačil žene a deťom, aby mlčali. Vo vedľajšom chlieviku, cez doštenú stenu, začul ťažké dýchanie. Usmial sa. Strnisko sa mu roztiahlo od ucha k uchu. Bola tam.

Zaliezol hlbšie do sena a od radosti pretiahol ženu. Aj jej bozkával lono. To už dávno neurobil. ‚Akoby si mi lízal srdce. Počuješ ako tlčie.‘ Potom sa rozplakala. ‚Aj tak ma opustíš! Si ako ostatní bastardi!‘

‚Nikdy ťa neopustím.‘ Vzrušenie ho ťahalo za rukáv. Preplazil sa do chlievika. Nahmatal chlpaté telo. Trhane dýchalo. Živá koza. Zázrak. Boh existuje. Hmatal po vemene. Vtedy ho vyrušili hlasy a dupot nôh. Vyskočil, vytrhol kôl zo schátranej ohrady. Dlhé roky v lese ho vycvičili. Mrštný ako svišť. Aj keď svišťa nikdy nevidel. A ani už neuvidí. Vyvliekli jeho ženu. Zbili ju. Strhli z nej zvyšky handier. A znásilnili ju. Žena sťažka vzdychala, kričala. Bola už vetchá a slabá. Nechutí im. Po chvíli špásovania ju hodili do studne. Deti sa zhrčili do hlúčika. Triasli sa. Ale neplakali. ‚Zabijeme ich, ak tú kozu vezmeš.‘ Hovorili unavene. Aj tak vedeli, že to nemá zmysel. Keď boli takto všetci pokope, do jedného sa podobali na kozy. Zarastení, dlhé tenké šstice. Zlepené oštinohy. Ale ozajstnú kozu držal za bradu on. Zúrivo zaútočil. V rukách mal kôl a dvoch sa mu podarilo zraziť. Najmenší, taký krpáň, schytil jeho najmilšiu dcérku. Rozožraný nôž pod jej krkom. ‚Necháš ju tu!‘ Dcérka sa na neho s nádejou pozrela. Úpenlivé ruky. Vzápätí ju švacli do studne.

A obrovskými ručiskami si vyhodil kozu na pleciská a takto zhrbený sa štveral do kopca, pomedzi mladinu, čo vyrážala zo spálenej zeme. Do pol pásu sa zaboril do popola. Dychčal. Otočil sa a do očí mu vyhrkli slzy, keď sa pozrel na drobizg, ako sa chúli pri studni. Kripel hnusne klial a bezmocne zatínal päste. Hodil nôž. Zapichol sa v koze. Zamečala. Šklbla. A hneď stíchla. Rýchlo, ako sa len dalo, šliapal preč. Duša mu zmierala. A v malulinkom okamihu, keď ho tá koza gniavila a vtláčala do poddajnej spopolnenej zeminy, ťarcha väčšia ako svet, zazdalo sa mu, že to, čo sa stalo s jeho ženou a deťmi je akési neprirodzené, ba že ho to zadúša, stláča mu hrdlo. Tak ho zvieralo pri srdci. Nesmierne zvláštna bolesť. Asi od tej kozy. Pohladil smradľavú chlpaninu a strmo vykročil; a zdalo sa mu byť najväčším božím dobrodením, že je nad jeho sily, aby to zmenil.

"Je nad jeho sily, aby to zmenil," ospravedlňovala ho. "Je to v ňom." Bola to úžasná koloristka s úžasnou koloratúrou. Dlhým hlbokým tónom. Bez všetkých vedľajších piskotov. Pred niekoľkými hodinami dospievala v La Scale a Mária, ako vždy, len ťažko mohla uveriť, že táto úžasná diva, so svetom pri nohách, si ju zobrala do hotela, aby sa pomilovali. Personál v pozore. Ovácie. Apartmán zasypaný kyticami. V kresle sedel chlap. Veľký, hrubý a neotesaný. Vyzliekol divu a rovno ju prefikol. Na dlážke. Mária rovnakým negustióznym spôsobom kedysi prišla o panenstvo. Privrela oči. Vtedy jej to urobili trikrát. Trikrát dnu. Trikrát von. Takým božsky drobučkým vtáčikom, že vlastne aj potom zostala pannou. "To bolo," zafučal vtáčik. "Ach, to je ale zvláštny orgán," šprngla oňho. Nerada na to spomínala. Diva ju zvalila na dlážku a roztrhla jej nohavičky. Chlapík ho do nej nabúšil. Potom sa zahnal a obrovskou rukou vrazil Márii facku. Koloristka hlboko koloristicky zasyčala. Rozkošou. "Ach, úplne sa mi z toho odlupuje lebka. Vraz jej ešte jednu. Nech mi mozog vyfučí z hlavy." Rozpolila jej zadok. "Jozef to naozaj nemôže zmeniť, vždy je to také úžasné. Ach, pane! Prešťasti ma! Nech sa už rozpadnem!"

Zviazala si ju retiazkami ako balíček a položila si ju pod stromček. Darček. Až po okraj ju naplnila čínskymi guľôčkami. Potom ju fikla do ričky. To isté urobil aj ten chlapík. "Ešte jej stlač tento gombíček na lásku," dobiedzala diva. "Otvára sa ti to huňaté očko a všeličo mi rozpráva," túlila sa k nej. Mária tam ležala skrútená, drevo v nej drevnelo, nad hlavou iskrili prskavky. Vianoce. Také isté, ako keď ju jej matka nachytala s vlastnou sestrou v posteli. Vyhodila ich. To nikto nemohol pochopiť. A ani to nikto nemohol prežiť. Len oni dve. Utekla na stanicu. Aj tu ju matka našla, plná zlosti a príkoria z nej strhávala veci. A kričala. Jej sestra v noci pojedla všetky prášky. A bolo ich dosť.

Smrť kozy

Napísal Rastislav Doboš

Streda, 25 November 2009 00:32 - Posledná úprava Štvrtok, 02 Máj 2013 19:58

Vlak ju odviezol do Nemecka. Ani nevie, ako sa dostala cez železnú oponu. Asi to tak chcel Boh, ale on vlastne nechcel zázraky. Tak to muselo byť nejako ináč. Tam kdesi, v ktoromsi zámočku, začala žiť s touto opernou divou. "Aby si dve duše porozumeli, nemusia byť oholené," povedala jej v prvý večer. Všade lekná a ona očarená atmosférou, nechala sa unášať sexom. Aj keď nemala rada malé a tučné žieňatá. "Vždy som chcela mať vtáka, ktorým by som mohla fikať tie svoje frajerky. A zatiaľ to dopadlo tak, že fikajú oni mňa."

"Ach, to nemôžeš," usmiala sa diva. "Som veľmi prudérna lesbička. Proste som taká. Zmier sa s tým."

A bola tu aj všelijaká iná spoločnosť. Každý večer mali vystúpenie dve krásne bytosti. Nececkaté drobučké tielka sa im triasli od vzrušenia. Keď to už nikto nemohol vydržať, vytiahli spod sukničiek sersámy ako hrom a na sekundu presne vystrekli. Na divákov. Na všetky strany sveta. Ženy padali do mdlôb. A muži v mrákotách do nich.

Najmä pred jedným mladým a šikovným homosexuálom sa mala zvlášť na pozore. Pobehoval s injekčnou striekačkou plnou čerstvého semä. A chcel ju oplodniť. Tváril sa, akoby prinajmenšom aj on patril medzi tých niekoľkých vyvolených, čo večer čo večer chlamcú s Bohom. Zubatil sa jej do ričky a bol chlipne žiarlivý. "Čo sa tu pretŕčaš s druhými! Ako budem vyzeráť pred ostatnými? Na to nemyslíš!" A išiel za Jozefom. Počula ako mu dohovára. "Si paroháč a kokot."

"Nie, som tesár a kresťan."

"Viem najmenej o päťdesiatich, čo ti chodia za Máriou."

"Som tesár!" a pricapil mu riadnu, až vyletel von oknom. Ten večer sa už nedočkali jeho teplej prítomnosti. Až na ďalší deň. Tváril sa, že je veľmi chorý. Trápil sa, potácal sa, už nemohol urobiť ani krok bez pomoci. A keď odchádzal na druhý svet, dal jej nádhernú kvetovanú šálku. "Nič sa nedeje náhodou," povedal. "Aj keď prvý pohľad môže zaslepiť každého." Po pohrebe diva pošlepla Márii: "Zapálila som zaňho sviečku. Bola trochu ohnutá od teba." A pohladila jej zadok.

Smrť kozy

Napísal Rastislav Doboš

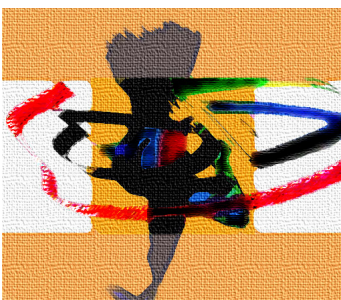
Streda, 25 November 2009 00:32 - Posledná úprava Štvrtok, 02 Máj 2013 19:58

Teraz po rokoch sedela vo vozíčku. Bola už stará, nevzhľadná a trochu ochrnutá. Voňala kvety v šálke. Bolo v nej skryté všetko. Celý jej život. Koloristka, leknové ráno, jej priatelia, sestra, matka a všetci sa v tej šálke milovali, bozkávali si pičky a ričky a dávali si facky. Doteraz nemala deti. A dnešné ráno malo všetko zmeniť.

Limuzína ju doviezla do Centra genetických manipulácií v Novej Dubnici. Trenčianska ulica. Predtým Fučíkova. Mária tu pred mnohými a mnohými rokmi začala viesť tím zaoberajúci sa ľudským genómom. Vtedy zo zábavy urobili prvé stery DNA z Turínskeho plátna. Bolo to len také povyrazenie pri inak nudnej dennodennej drine. Milióny neúspešných pokusov a dnes ráno k nej vzťahovalo rúčky chlápätko s nezreteľnou, ešte detskou, svätožiarou. Hneď cítila magickú moc z jeho ručičiek. "Kamilko," klokotala. "Môj Kamilko!" Nevedela, čo robiť.

Nevedel, čo robiť. Presne takú ako Mária hľadal Boh už celé tisícročia. Aj sa prezliekol za pomýleného homosexuála a pobehoval so striekačkou, aby zavšíl nepoškvrnené počatie. Aj keď to mohol urobiť ako vždy, ved' ho mal božsky maličkého.

Už toho mal dosť. "Teraz budem hrať kolky," prikázal si Boh. A hral kolky. Samota mu udierala na mozog. Stále aby sa rozprával sám. A večnovečne si robil, čo sa mu len zachce. "Ale čo sa mi má chcieť v tejto zasranej dokonalosti. Ani s tým Ježiškom som nemal šťastie. Melancholik nikdy nevymyslí niečo také normálne, ako vpáliť si guľku do hlavy. Melancholik má zmysel pre veľa krvi. Podrezať si žily na cirkulárke alebo vykrvácať na kríži." Otvoril si detskú omaľovanku. Ani fešácky ježko sa s ním nechcel baviť. Otočil sa mu chrptom. "Že ja mám takú smolu!" Guľu pleštil o stenu, až sa z nej kus odlúpil. Rovno pod obrazom od akéhosi Miróa. "No, napríklad Miró," hneď mu napadlo. "Nechával sa inšpirovať fl'akmi. Najskôr okyckal plátno farbami a potom zubnými kefkami rozotieral tú farebnú hmlu. Niekedy sa ani na druhý pohľad nedala rozoznať tvár od rite." Ale o to tu nešlo. A to bolo na tom to dobré.

Smrť kozy

Napísal Rastislav Doboš

Streda, 25 November 2009 00:32 - Posledná úprava Štvrtok, 02 Máj 2013 19:58

Boh mal Miróa rád, pretože vedel na povrch vytiahnuť obrovskú zložitosť človeka. "Ale čo ja? Keby som tak mohol byť niekým iným," zasní sa. Potom sa s Bohom zatočil svet.

Potom sa s Máriou zatočil svet. Kamilka si neustále vinula k sebe. Nemohla sa od neho odtrhnúť. "Keď ťa dýcham, tak sa mi rozlievaš do pľúc!" A pocítila v rukách úžasnú silu. A zdvihla tú božiu paskudu do výšky a aj s nebom ho obrátila dole hlavou. "Pozri, ako ten jeho vtáčik máva malými krídelkami!" A Boh sa ako vždy tváril, že na všetko, čo sa deje, má svoje dôvody.

"Otče, odpusť jej, lebo nevie, čo činí," zamrknal Kamilko.

"Bohu sa ľahko nadáva," pripomenul Boh. Takto dole hlavou mu pripadal celý svet úplne naruby. Absolútne mu nerozumel. Vôbec sa mu nerýmoval. "Keď On je taký dobrák."

A Mária sa rozhovorila. Jej biblické príbehy mali byť príjemné a veselé. Chcela ich Kamilkovi porozprávať veľmi veľa. Začala s prvým. Smrť kozy.

>From: redakcia <redakcia@bestofliterature.com>

>To: „Ja“ <jarik@bestofliterature.com>

>Subject: Smrť kozy a detske hry

Smrť kozy

Napísal Rastislav Doboš

Streda, 25 November 2009 00:32 - Posledná úprava Štvrtok, 02 Máj 2013 19:58

>Date: 07. 07. 2002 07:77

Dear Jarryk,

viem, ze uz odchadzas. Ale smolim este jednu poviedku. Nevieam, ci to mam dopisat do tejto knihy. Volala by sa Detske hry. Takto sa zacina: O vsetko prichadza - strati rodinu, zenu. Musi za pracou do sveta. Nezije, na telefonat odpovie, ze takeho nepozna. Su detske hry a su hry dospelych. Niektore hry neznesie. Ked mu skace po bruchu, ale vydrzi ich. Niektore zboznuje. Na zaciatku. Hra. Zavrie oci. Kde som, najdi ma, teraz ma nevidis.

Potom mu ukradli dceru. A robili mu velmi zle, asi je to novy sposob kratochvile. Zil na okraji city a umieral. Musel cosi urobit. Chcel nieco napisat. Alebo odfotit smrt. Stale zil z nenavisti, stary, vetchy, a nic len prazdno. Pribojny ako klinec z masla. Rano zaspava, vecer vstava. Ten isty smutok. Pre zaciatok chcel slavu a bohatstvo, a tak velmi v to veril, az sa to stalo. Potom ziskal tu cenu. A ked sa blizil k podiu, zniceny, unaveny, umazany zivotom, vsade kamery, blesky, na podiu ako anjel v striebornom kruhu svetla stala Simonka. Mala zazmurene oci a vravela: Kde som? Najdi ma!

